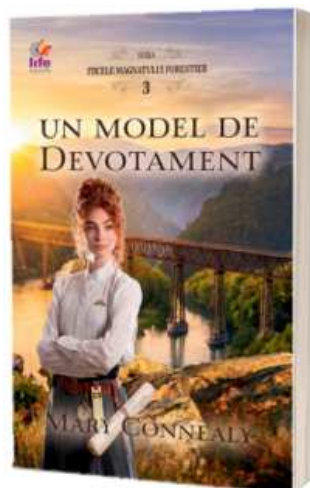

Un model de devotament

Autor: Connealy, Mary

Editura: LIFE PUBLISHERS

Cod de bare: 978606891550

URL produs:

<https://librariaonline.ro/carte/un-model-de-devotament-mary-connealy-life-publishers-p10264864>

Descriere produs

IN SFARSIT, EA SI-A AFIRMAT INDEPENDENTA...

CAT DE DEPARTE VA MERGE PENTRU A SI-O MENTINE?

Jilly Stiles, o inginera sclipitoare, fusese educata inca din copilarie ca sa ajute la conducerea imensei afaceri cu cherestea a tatalui ei.

Acum, firma fiind scoasa de sub controlul tatalui ei vitreg, dupa casatoria celor doua surori ale ei, Jilly poate sa se concentreze asupra construirii unei cai ferate in munti - si sa nu se casatoreasca niciodata.

Nick Ryder intrase in viata lui Jilly cand o salvase pe mama acesteia de odiosul ei tata vitreg si e pregatit s-o apere pe

Jilly de orice amenintare - atat timp cat el isi poate tine inima neimplicata.

Insa, cand un barbat crud si puternic face demersuri periculoase pentru a pune mana pe Jilly, ea trebuie sa aleaga intre siguranta si independenta ei cu greu castigata.

SERIA
FIICELE MAGNATULUI FORESTIER
3

UN MODEL DE DEVOTAMENT

MARY CONNEALY

ORADEA
2026

life
PUBLISHERS

Originally published in English under the title: *A Model of Devotion*

Copyright © 2022 by Mary Connealy

By Bethany House Publishers

Minneapolis, Minnesota

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:

© 2026 Life Publishers International

Springfield, Missouri, SUA

și Life Publishers Romania

Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, Bihor

Tel.: 0359 177 636; 0771 746 787

E-mail: edituralife@gmail.com, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Aceasta este o lucrare de reconstituire istorică; menționările unor figuri istorice sunt, prin urmare, inevitabile. Toate celelalte personaje totuși sunt produsul imaginației autoarei și orice asemănare cu persoane reale, care trăiesc sau au trăit, este întâmplătoare.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace – electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul – cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CONNEALY, MARY

Un model de devotament / Mary Connealy. - Oradea : Life Publishers, 2026

ISBN 978-606-8915-50-0

821.111

Romanian Edition.

Printed in Romania.

Pentru Josie, Wendy, Shelly și Katy

A fost ușor să-mi imaginez
cum ar gândi și acționa niște femei deștepte și educate,
fiindcă voi ați devenit niște femei sclipitoare
în fața ochilor mei.

MARTIE 1873

SAN FRANCISCO, CALIFORNIA

JILLY STILES REVENEA MEREU la casa din cartierul „Nob Hill”.

Era singură și asta nu se întâmplase niciodată. Avea două surori.
O mamă foarte grijulie. Servitori.

Când mai fusese ea singură în viață?

Chiar acum.

Încă înainte de ivirea zorilor, pășind pe holul de la etaj cu o lumânare aprinsă, ea fu recunoscătoare pentru scara folosită de servitori. Îngustă și întunecoasă, se înfășura strâns coborând spre bucătărie, la fel cum teama se înfășura strâns în pieptul ei.

În sfeșnicele prinse pe pereți erau lămpi. Noaptea, acestea erau lăsate să ardă cu o flacăra mică, dar acum erau stinse. Nicio lumină de la lămpi, niciun servitor care să se fâșâie. Niciuna dintre surori, ancorele vieții ei.

Numai lumina circulară de la lumânarea ei pâlpâitoare. Ajunse în vârful scării îmbrăcată în cămașa ei de noapte albă de flanel. N-ar trebui să iasă din camera ei îmbrăcată astfel. Unde îi era capotul? De ce nu se îmbrăcase înainte de a ieși să-și îndeplinească misiunea?

Și care era misiunea ei? Nu-și putea aminti. Căutarea. Căutarea Laurei și a lui Michelle.

Ele erau pierdute. Asta era! Surorile ei erau pierdute pentru ea. O lăsaseră singură. O lăsaseră fără apărare.

O umbră care nu ar fi trebuit să fie acolo se ivi pe zidul din fața ei. Ea se întoarse ca să privească în ochii lui Edgar Beaumont, tatăl ei vitreg.

El o prinse și începu să râdă în timp ce o trăgea în dormitorul lui. Cu un strigăt de groază, ea aruncă lumânarea și aceasta se rostogoli pe podea spre patul lui. Lămpile aruncau o lumină difuză acolo, însă totul era întunecos, apăsător. Totuși lumina nu era prea difuză încât să nu vadă cruzimea din ochii lui Edgar. Simți strânsoarea violentă a mâinii lui.

Cearșafurile se aprinseră de la lumânare. Edgar ignoră flăcările care creșteau.

El închise ușa din spatele ei cu o bufnitură puternică și o rezemă de ea, presând-o de ușa cu trupul său.

– Ai flirtat cu mine pentru ultima oară, Roșcato!

Din vocea lui răzbătea ceva. Ea nu prea recunoștea tonul, dar era o amenințare. Se pregăti lăuntric pentru ceva oribil. Flăcările creșteau și pocneau, iar ea simțea mirosul fumului. Încercă să rostească o avertizare, dar vocea nu-i mergea.

– O femeie care se poartă provocator cere asta, râse Edgar.

Jilly simțea respirația lui fierbinte lovind-o direct în față. Respirația lui era ca focul, ca fumul. Simțea că-i arde plămânii. Că-i prefăcea inima în scrum.

– Ochii tăi verzi mă înnebunesc! Și oricine știe că părul roșu și ochii verzi ascund o femeie seducătoare. Asta ești tu, Jillian. O seducătoare!

Scuturându-și capul, Jilly își forță gâtul să lucreze.

– Nu!

– Ba da, frumoaso care ațâți!

O prinse de brațe și o scutură violent. Capul i se dădu pe spate și se izbi de ușa tare de stejar cu o bufnitură surdă. Ea simțea flăcările răspândindu-se în jurul ei, aprinzându-i cămașa de noapte.

– Știi că asta ai vrut.

Degetele lui Edgar săpau în brațele ei. Mâine va fi învinețită. Învinețită și arsă.

Capul i se izbi în continuare de ușă până când se auzi un ciocănit în ușă. Flăcările se cățarau pe cămașa ei și se întindeau spre ușa din spatele ei. Cuprinseră patul, de-a lungul podelei, răspândindu-se, până când camera ardea cu totul.

Într-o casă goală, cu excepția ei și a lui Edgar, zgomotul respectiv îi penetra frica de parcă cineva chiar ciocănea cu adevărat.

Buzele lui Edgar se arcuiră într-un râs sarcastic.

– Dacă-i spui scumpei tale mame că s-a întâmplat asta, îi voi zice că tu ai venit la mine. Tu ești în *camera mea* pe timp de noapte, la urma urmei. Îi voi zice că tu te-ai dat la mine. Te va urî pentru asta. Mai mult, dacă nu te va urî, dacă îți va ține partea...

Edgar se aplecă atât de mult că buzele lor se puteau atinge. Pentru o clipă groaznică, ea se temu că el ar săruta-o. În schimb, el îi zise în șoaptă:

– O s-o omor și-o să te fac să urmărești asta. Apoi le omor pe surorile tale una după alta. Și-o s-o fac în fața ochilor tăi.

Ciocănitul se auzi și mai tare.

– Știi că o s-o fac, nu-i așa, drăguță ațățătoare? Ține-ți gura!

O împinse într-o parte.

Ea căzu pe podea în timp ce el ieșea. Focul era peste tot, pocnind și trosnind. Râzând la ea, pe măsură ce ea își dădea seama că nu avea nicio cale de scăpare.

Ciocănitul se auzi din nou.

Ochii lui Jilly se deschiseră larg când ea văzu ușa crăpându-se.

Laura își băgă capul înăuntru.

Imediat, Jilly își dădu seama că încăperea era inundată de lumina dimineții.

Niciun Edgar. Niciun foc. Nicio casă din „Nob Hill”. Doar groaza ei era cea care o urmărea la trezire. Zăcea pe podea în cămașa ei de noapte. Inima îi bătea tare, dar nu va fi cuprinsă de flăcări. Nu azi.

Fața îi era îndreptată spre ușa propriei sale camere din casa din munți, nu a camerei lui Edgar din casa din cartierul „Nob Hill”.

Edgar plecase. Plecase de mult. Poate pentru totdeauna, deși ea nu prea putea să creadă asta.

– Te-am auzit țipând. Am ciocănit, apoi s-a auzit o bufnitură puternică. Mă gândeam că ai căzut din pat.

Laura veni repede lângă ea și se aplecă spre ea. Jilly se trase înapoi, apoi se opri.

Însă Laura văzu și ochii ei înțelesesă.

– Iar un coșmar?

Ambele surori ale lui Jilly știau că ea se temea. Știau că avea coșmaruri. Dormiseră în aceeași cameră, la urma urmei. Dar ele nu știau cauza acestora. Întrebaseră de multe ori, însă cuvintele rămâneau înghețate în ea. Ținerea lor înăuntrul ei putea să facă diferența dintre viață și moarte pentru mama lor. Și pentru surorile ei, de asemenea.

În timp ce Jilly încerca să se ridice, visul persista, înăbușind ceea ce era real.

Siguranța. Sora ei. Lumina strălucitoare a zilei. Acelea erau lucrurile reale.

Totuși visul o urmărea. Întotdeauna visul. Ceea ce se petrecuse între ea și Edgar nu fusese exact așa. Însă erau groaza, sentimentul că lumea arde în jurul ei, vina de a-l abate, ademenindu-l, de la iubirea lui față de mama ei. Ea purta întreaga povară.

Laura întinse o mână. Jilly, putându-se autocontrola de data asta, luă mâna Laurei și se ridică în picioare.

Laura era cea pe care Jilly o protejase mereu. Poate că și făcuse pe șefa cu ea destul de mult, dar își iubea sora mai mică, iar ajutorarea de către sora mai mare a surorii celei mici era ordinea naturală a lucrurilor.

Acum Laura era măritată cu pastorul Caleb Tillman și ea o ajuta pe Jilly. Lucrurile erau cu susul în jos.

– Când ai de gând să-mi spui despre visele tale? întrebă Laura încruntându-se, dar privind-o iubitor. Te-ar putea ajuta dacă vorbești despre ele.

Jilly era de părere că nu. Doar ar înrăutăți lucrurile.

Scuturând rămășițele coșmarului, Jilly se uită la ceasul de lângă pat și văzu că era deja opt.

– De ce m-ai lăsat să dorm atâta?

Aceasta era o zi mare și ea așteptase prea mult venirea ei. Avea de construit o cale ferată.

– Nu era nicio grabă să te scoli. Când dormi până târziu, de obicei aceasta înseamnă că ai avut o noapte grea.

– A fost o noapte bună până când am căzut din pat.

Zâmbetul lui Jilly era menit să calmeze îngrijorarea Laurei, însă fruntea acesteia rămase încruntată.

Jilly se duse la dulapul ei și-și scoase hainele ca să se îmbrace pentru ziua respectivă. Ea purta obișnuita ei cămașă de noapte de flanel la fel ca în vis. Cu mâneci lungi și cu poala care îi atingea degetele goale de la picioare. Cu un guler care era încheiat cu nasturi până la gât. Nimic ațâțător sau ispititor în legătură cu ea.

Se duse în debara ca să se schimbe, își scoase cămașa de noapte și-și trase pe ea hainele de zi. Se îmbracă confortabil, nu elegant, iar acest lucru era întotdeauna mult mai rapid.

– Doream să mă fi trezit mai devreme. Știi că începem construcția podului azi.

– Primul transport de lemne se îndreaptă spre defileu. Merge încet, chiar și pe drumul pe care l-ai construit. Te poți îmbrăca, poți servi micul dejun, îți poți înșeua calul și poți fi acolo înainte ca ei să descarce buștenii. N-o să întârzii niciun minut. Nick a fost alături de muncitori încă din zori, lucrând la terasamentul căii ferate. Tocmai a venit să ne spună că au terminat cu porțiunea către defileu și sunt gata să monteze balustradele de oțel.

Ea cumpărase lemnul de la firma „Stiles Lumber” și angajase mai mulți oameni cu mai multă experiență în construcția de căi ferate. Grinzile masive de oțel pentru susținerea șinelor fuseseră comandate la fabrica de produse metalurgice „California Ironworks” și trebuiau să sosească dintr-o zi în alta.

Azi venea lemnul. Căruțe trase de catări îl transportau la baza defileului, acolo unde construiau fundația podului. Ea concepuise un traseu pe care șinele să fie instalate la o înălțime cât mai mică cu putință peste defilee și albiile râurilor. O porțiune de jos a traseului avea nevoie de un pod cu o secțiune care se deschidea pentru vasele mai mari care navigau pe râu.

Fusese palpitant să facă planurile, să comande materialele și să angajeze oamenii. Nu-și mai încăpea în piele de bucurie!

Asta era ceea ce-și dorea să facă în viață.

Coșmarul dispăru și odată cu el dispăru și teama.

Regreta fiecare secundă dormită după răsăritul soarelui.

2

NICK RYDER PLECĂ de la terasamentul căii ferate la care lucrase de mai multe săptămâni. Nu era slujba pe care și-o dorise, dar, cumva, ajunsese în final să conducă – fără a o socoti și pe Jilly – construcția unei linii de cale ferată pe un munte. O cale ferată suficient de solidă ca să suporte transportarea a tone de trunchiuri de copaci.

El se întorcea înapoi la casa familiei Stiles printre niște copaci falnici, coborând pe o fâșie de teren destul de lată ca un tren să poată trece, așa cum se va întâmpla într-o zi dacă vor reuși să construiască acest lucru.

Lucrul la terasament fusese un demers colosal. Copaci de tăiat, teren de nivelat, stânci de dinamitat. Jilly își băgase nasul în toată treaba permanent, trasând drumul pe care ei îl construiau. Vorbise cu el și cu lucrătorii despre hărțile pe care le desenase în detaliu. Făcuse referire la frumoasa machetă pe care o construise pentru cel mai mare proiect: un pod de cale ferată peste un râu.

Graba ei aproape că vibra în ea. Nick știa că ei trebuiau să construiască această cale ferată pe parcursul unui sezon de exploatare a lemnului. Și trebuia să se muncească în fiecare zi a verii pentru realizarea acestui lucru. Costurile erau uriașe. Nick văzuse sumele. Potențialul de a obține profit era, de asemenea, imens, însă ei aveau nevoie să înceapă obținerea aceluși profit cât mai repede cu putință, altfel firma „Stiles Lumber”, cu toate resursele ei

financiare impresionante, s-ar putea să nu supraviețuiască în urma cheltuielilor.

Pe Nick nu-l deranja ca Jilly să fie șefa. De fiecare dată când venea lângă ei, bărbații își sugeau burțile, stăteau ceva mai drepți, își mișcau mușchii brațelor... de regulă cu un oarecare efort de a fi subtili.

Pentru că, dincolo de faptul că era deșteaptă – și era destul de deșteaptă ca să-l pună în inferioritate pe un profesor universitar – și harnică – lucra suficient de mult ca să-l pună în inferioritate pe un tăietor de lemne –, Jilly mai era și frumoasă.

Nick considera că nu era chiar drept ca toate surorile Stiles să fie atât de frumoase, de parcă Dumnezeu fusese extra generos cu această singură familie.

Însă Jilly cea roșcată și cu ochii verzi le întrecea pe toate. Ea făcea ca inima lui să vrea să bată mai tare și să se oprească în același timp. Și asta nu putea fi benefic pentru el.

Ochii ei ageri puteau să le evalueze progresul, apoi își folosea instrumentele topografice pentru a schimba ruta cu câțiva centimetri și a cere ca o porțiune terminată să fie modificată sau înclinată la un unghi ușor diferit. Și făcea toate astea fără a se umfla în pene. Bărbații nu se conformau doar pentru că ea era șefa, că era fiica fondatorului și că era mai deșteaptă decât ei toți la un loc, ci și pentru că tindea să le zâmbească atunci când ei erau sincer de acord că ea avea dreptate.

Și nu era aproape niciun lucru pe care vreun bărbat de acolo să nu-l facă pentru a câștiga un zâmbet de la Jilly Stiles.

Nick coopera deplin, dar îi plăcea să creadă că avea un autocontrol mai mare decât restul oamenilor. Și, din acest motiv, el nu urma ordinele ei ca un cățeluș entuziasmat. O, el îi urma ordinele, pentru că știa, de asemenea, că ea era mai deșteaptă decât el. Dar își controla dorința de conformare foarte bine.

De cele mai multe ori.

Deocamdată, terasamentul către primul defileu mai avea nevoie de câteva ore de muncă pentru a fi gata. El lăsase o echipă pentru a termina – cu excepția șinelor de oțel care trebuiau să sosească de mai bine de o săptămână.

Amenajaseră un drum abrupt prin mijlocul unei păduri dense pentru a ajunge pe fundul primei văi. Era un drum accidentat și greu, dar fusese făcut în cele din urmă, iar azi construirea podului urma să înceapă.

O căruță plină cu buloane¹ de oțel și stâlpi de lemn tăiați pentru susținere plecase deja la vale. Catării trăgeau acele căruțe foarte grele în jos, apoi încet, cu efort, transportau trunchiurile copacilor tăiați pentru a curăța drumul și a duce lemnul în locul unde Jilly plănuia să construiască podul.

Această cale ferată montană era cel mai mare proiect în care Nick fusese implicat vreodată. De fapt, numai amenajarea drumului pe care să se poată lucra de-a lungul căii ferate ceruse o muncă imensă.

El, care lucrase în diferite domenii până la vârsta de douăzeci și cinci de ani, era surprins să constate cât de mult îi plăcea aceasta.

Încheia fiecare zi dornic să o ia de la capăt în ziua următoare și dornic de un somn adânc, bine meritat, neîntrerupt de visele urâte care îl urmăriseră de-a lungul anilor. Vise cu copii flămânzi, cu o mamă mereu cu pântecele rotund, având un alt copil pe drum.

Cu un tată supărat.

Și vise în care era alungat fiind cuprins de frică. Dar acelea erau niște vise vechi. Acele vremuri trecuseră de mult.

Acum era prieten cu o familie plină de femei frumoase, sclipitoare. Și ținerea pasului cu ele cât putea mai bine era un lucru de care se bucura zilnic.

¹ Tijă de formă cilindrică, cu sau fără cap, care are filet la un capăt sau la ambele și servește la asamblarea a două piese (n.tr.).